

Tid for de store følelsene

Av Charlotte Myrbråten
Kulturanmelder

Om man klarer å omfavne klisjeene så er «Så som i himmelen» en fin feelgood forestilling.

Lytt til saken • 4 minutter

Musikalsk varierer det fra pop og gospel til mer dansebandaktige innslag. FOTO: JONAS SKORSTAD

PUBLISERT: 12. OKTOBER 2025

«Så som i himmelen»

Regi: Lars Jacobsen

Hva: Musikal

Musikalen er basert på Kay Pollaks Oscar-nominerte svenske film fra 2004, og musikalversjonen hadde premiere i Stockholm i 2018.

Daniel (Kristoffer Sagmo Aalberg), som har hatt suksess på alle verdens scener. Nå sliter han med hjertet og reiser hjem. FOTO: JONAS SKORSTAD

Den har tidligere blitt satt opp i blant annet Oslo. Filmen har generelt en mer kledelig og mørkere undertone enn musikalen, som er skrudd til med en «feire livet»-tone, båret frem av Fredrik Kempes gladkristen-inspirerte musikk.

Musikalsk varierer det fra pop og gospel til mer dansebandaktige innslag.

Kirkens moralisme, og hvordan presten sanksjonerer med skyld og skam, er en fin bakhistorie. FOTO: JONAS SKORSTAD

Forestillingen handler om det musikalske geniet Daniel (Kristoffer Sagmo Aalberg), som har hatt suksess på alle verdens scener. Nå sliter han med hjertet og reiser hjem til den lille plassen han en gang forlot på grunn av mobbing, og tar over det lokale kirkekoret.

Kirkens moralisme

Koret er selvsagt fullt av originale personligheter og sjarm, men også noen konflikter som murrer i mørket.

Dette er en forestilling som spiller på de store følelsene og ikke skammer seg over det. FOTO: JONAS SKORSTAD

Historien følger en klassisk oppskrift: En utenfra kommer inn og skaper liv, røre og begeistring i et lokalsamfunn – men forskyver samtidig makt og gjør noen i kulissene steik forbanna. Kirkens moralisme, og hvordan presten sanksjonerer med skyld og skam, er en fin bakhistorie – det samme gjelder forholdet mellom by og land, innenfor og utenfor.

«Så som i himmelen» er en forestilling som spiller på de store følelsene FOTO: JONAS SKORSTAD

Kay Pollak har tidvis en stil der han gjør sitt aller ytterste for å havne i en ettertenksom sitatbok, og det kan bli litt slitsomt når man insisterer så hardt på at noe skal være rørende, hjertevarmt og gripende.

Ganske morsom musikal

Men når det er sagt, så er dette jo nettopp en koselig oppsetning – noe å gå på med venner, familie og kollegaer opp mot jul for å kose seg. Så jeg skal la min indre Grinch hvile for nå, og heller akseptere forestillingen for hva den er: En lettbeint og ganske morsom musikal, som Den Nationale Scene formidler med energi og overskudd.

I andre akt tar både nerven og intensiteten seg opp mot en voldsom avslutning. FOTO: JONAS SKORSTAD

Lokalet på Forum Scene passer perfekt for den bedehusaktige estetikken, med tretrapper og forhøyninger som lysesettes stilig. Godt tenkt og smart utført. Det er store variasjoner i scenebildene, og rommet brukes effektivt – både blant stolradene og ved ulike innganger. Et stort band gir låtene patos og vilje, selv om de virkelig store perlene mangler i denne musikalen (låten der de gjentar «en sang til livet» er for øvrig ganske dårlig, pompøs og overtydelig.)

Lyden er tidvis ganske spiss i Forum, som er et vanskelig lokale for perfekt akustikk.

Skreddersydd for roller

Sagmo Aalberg er perfekt som den nokså herjede Daniel, og samspillet med den positive og umake Lena (Reidun Melvær Berge) er en av forestillingens sterkeste bærebjelker. Begge synger dessuten virkelig godt. Sagmo Aalberg mestrer både å få med små detaljer og nyanser, samtidig som han må nå ut i en stor sal – noe kroppsspråket hans gjør på imponerende vis.

Jon Ketil Johnsen er skreddersydd for rollen som landsbyens forfyllede konebanker. Harald Ottesen Nødtvedt spiller det som kalles korets tomsing – en mentalt utfordret, men morsom kar – og leverer, med små fakter og finmasket mimikk, et av de mest troverdige portrettene på scenen. Irene Waage har også knuseroen som den stødige prestekonen, med hjertet og hjernen på rett plass.

Kunne vært strammere

Jonas Fuglevik Urstad spiller den griseirriterende Arne på nettopp herlig irriterende og masete vis. Silje Lundblad som Gabriella som er i et voldelig forhold gjør også en troverdig og tillitvekkende rolletolkning. De store ensemblescenene sitter også godt, med dans og flere stemmer, som når de fester i kirken eller har korøvelser.

Første akt kunne med hell vært noe strammere og mer komprimert, men i andre akt tar både nerven og intensiteten seg opp mot en voldsom avslutning. «Så som i himmelen» er en forestilling som spiller på de store følelsene og ikke skammer seg over det, selv om den tidvis insisterer veldig hardt på å berøre.

Den er virkelig ikke banebrytende, men likevel grunnleggende velspilt om fellesskap, musikk og følelser.

PUBLISERT: 12. OKTOBER 2025 14:05
OPPDATERT: 12. OKTOBER 2025 14:44